

Zvon hibernal

Necorupb

Privesc din fotoliu, e iarnă afară,
iar focul din sobă îmi spune povești,
dorința din mine începe să doară,
te caut cu gândul, nu știu unde ești.

Pe strada pustie se lasă-nserarea
și dorul se-ntoarce acasă mai greu,
sub țărnul stâncos se zburcă marea,
cu stropii ajunge în sufletul meu.

Și jarul din sobă mai tare trosnește,
se-aude și vântul cum bate în horn,
ajung la fereastră, în târg se zvonește
că vii din trecut călărind un licorn.